

3.

„Обичамъ“ — шепнали сж въ тишината.
„Обичамъ“ — шепне често младежъта.
Кой вѣрва въ силата, кой въ красотата,
кой въ мисълъта, кой люби гиздостъта . . .

Животътъ съ мъдрости ни надарява,
но често съ пустота и мракъ свирепъ . . .
Кажи, кого и какъ обичашъ! — и тогава
азъ много нѣщо ще намѣря въ тебъ.

4.

— Красива е! — отсждиха очитѣ.
— Но глупава, — намѣси се ума.
— Красива . . — Да. Но можешъ ли закри ти
задъ красотата дрипитѣ на мисълъта?

— Добре. Вижъ тази . . . О, какъ хубава е тази!
И струва ти се умна. Умна е и красота.
— Ехъ, глупчо, погледни: тя жива е умраза.
Цената преди всичко гледа тя.

Красивиятъ не всѣкога любимъ е.
Не дири само хубостъта човѣшкото сърце!
Понѣкога изчезва, като облакъ дименъ,
завесата отъ тънкото лице.

Задъ златото на кждритѣ ще видишъ чувства сиви,
на куکلениѣ мозъци безцвѣтнитѣ пари . . .

Красивитѣ
сж често некрасиви,
а некрасивитѣ
безпримѣрно добри!